

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve Svahu 1, Praha 4, zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2009, č. j. 11 Ca 259/2007 - 99,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Dosavadní skutkový a procesní stav

1. Magistrát hlavního města Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu (dále jen „odbor památkové péče magistrátu“) vydal k žádosti ředitele odboru ochrany životního prostředí téhož magistrátu rozhodnutí ze dne 20. 6. 2006, č. j. MHMP114207/2006/Síb. Rozhodnutí obsahovalo závazné stanovisko podle § 14 odst. 1 a § 14 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“), ve věci odstranění 72 kusů dřevin v lokalitě kulturních památek Růžového sadu a Sadu u rozhledny na Petříně. Provedení navrhovaných prací považoval z hlediska zájmu státní památkové péče za přípustné bez podmínek. Ministerstvo kultury zamítlo rozhodnutím ze dne 2. 8. 2007, č. j. 6384/2007, odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 7. 2008, č. j. 11 Ca 259/2007 - 50, žalobu zamítl. Námitku, že byl žalobce postupem správního úřadu zkrácen na svých právech, nepovažoval za důvodnou, neboť poté, co žalobce podal odvolání opomenutého účastníka řízení, s ním správní orgány zacházely jako s účastníkem řízení. K druhé námitce, v níž žalobce namítl nicotnost vydaných rozhodnutí z důvodů absolutní věcné nepřislušnosti, soud uvedl, že napadené rozhodnutí o povolení odstranění 72 kusů dřevin je existující a platné a předpoklady pro vyslovení nicotnosti nejsou dány. Ke třetí žalobní námitce, v níž žalobce namítl podjatost

pracovníků rozhodujícího správního úřadu z důvodu jejich závislosti na žadateli - hlavním městě Praze, poukázal soud na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu reprezentovanou rozsudkem ze dne 16. 12. 2004, č. j. 2 As 21/2004 - 67, publ. pod č. 503/2005 Sb. NSS.

3. Městský soud v Praze shodně s judikaturou Nejvyššího správního soudu dovodil, že situace, v níž úředník územního samosprávného celku rozhoduje o věcech týkajících se obce či kraje, není bez dalšího důvodem jeho podjatosti. K pochybnosti o podjatosti konkrétního úředníka by musela přistoupit ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele. Uzavřel, že o takový případ v posuzované věci nejde, neboť žalobce námitku podjatosti nedovodil z konkrétních skutkových okolností, ale zabýval se obecně otázkou přijatelnosti a racionalitou propojenosti územní samosprávy s výkonem státní správy.

4. V kasační stížnosti se žalobce (dále jen „stěžovatel“) dovolával nicotnosti obou rozhodnutí správních orgánů pro absolutní věcnou nepřislušnost. Tu spatřoval ve skutečnosti, že orgán státní památkové péče nemá ve své působnosti povolování kácení mimolesních dřevin s tím, že kompetence v této oblasti náleží orgánům ochrany přírody. Souhlasil sice s názorem, že úpravu, prořezávku a obměnu porostu v památkově chráněných parcích lze podřadit pod udržovací práce podle § 14 odst. 1 zákona o památkové péči, avšak zdůrazňoval, že tím není vyloučena působnost orgánů ochrany přírody. Konstatoval, že je-li orgán ochrany přírody přímo zmocněn k povolování kácení mimolesní zeleně, pak orgán státní památkové péče vydává závazné stanovisko, které ovšem není povolujícím rozhodnutím a slouží jako podklad pro finální rozhodnutí. Stěžovatel namítal, že se soud právní stránkou věci nezabýval a místo toho zamítl žalobu nesrozumitelným způsobem. Dovožoval, že rozsudek je zatížen nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předchozím řízení a z části je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek přesvědčivého odůvodnění. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

5. V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel zdůraznil, že podstata jeho snahy je skoncovat s nezákonnou praxí v Praze, kdy kácení mimolesní zeleně, jež je součástí památkových celků, si odsouhlasí finálním způsobem nepřislušný orgán památkové péče, a vylučuje tak nezákonně působnost orgánu ochrany přírody.

6. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 104/2008 - 92, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že stěžovatel učinil předmětem kasačního přezkoumání pouze otázku nicotnosti napadených správních rozhodnutí. Přestože byla tato otázka nastolena již v žalobě, soud na ni přezkoumatelným způsobem neodpověděl. V napadeném rozsudku chybí posouzení vztahu zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“), a zákona o státní památkové péči, zahrnující zejména porovnání působnosti těchto orgánů. V této části považoval kasační soud rozsudek Městského soudu v Praze za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost shledal důvodnou a pro další řízení zavázal soud k tomu, aby se řádně zabýval opomenutým žalobním bodem.

7. Městský soud v Praze nyní napadeným rozsudkem opět žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku vysvětlil, že správní orgány státní památkové péče vydaly závazné stanovisko o tom, že provedení navrhovaného odstranění 72 kusů dřevin v horní části Petřína je z hlediska státní památkové péči přípustné bez podmínek. Tímto postupem není dotčeno oprávnění orgánu ochrany přírody a krajiny rozhodnout o kácení dřevin podle § 8 zákona č. 114/1992 Sb. K dalším

dvěma žalobními námitkám se soud vyjádřil shodně a ve stejném rozsahu jako v předchozím rozsudku.

8. Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uvedl, že hlavní žalobní bod byl konečně vyřízen ku prospěchu věci a podle zákona. Podle jeho názoru bylo dosaženo soudního výkladu, který správně vymezuje charakter závazného stanoviska orgánu státní památkové péče a následné rozhodování orgánu ochrany přírody.

9. V druhé části kasační stížnosti uvedl, že problém je nadále v tom, že žadatel je město a rozhodujícím orgánem je magistrát města. Všechny úřední struktury jsou zřízeny městem a oprávněné úřední osoby jsou k městu nebo k jeho části v zaměstnaneckém poměru. Přestože tuto situaci výslovně předpokládá ustanovení § 14 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád z roku 2004“), rozhodují běžně vyloučené úřední osoby, a to „*se soudním posvěcením (judikát sp. zn. 2 As 21/2004 NSS)*“. Jde o systémovou chybu, která vznikla nepovedenou reformou veřejné správy před 10 lety, kdy zákon dokonce neměl žádný procesní prostředek, jak takové případy řešit. Tento stav však byl zhojen účinností nového správního řádu, který již taková procesní pravidla obsahuje. Stěžovatel připojil rozbor rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2004, sp. zn. 2 As 21/2004, a konstatoval, že situace se po 1. 1. 2006 radikálně změnila, neboť stačí postupovat podle kogentních pravidel daných novým správním řádem. Uvedl, že samotný fakt, že úřední osoba je zaměstnancem města, jež vlastní stavební pozemek, je žadatelem a má přímý a jednoznačný zájem na výsledku řízení, postačuje k jejímu vyloučení z rozhodování. Nepostupuje-li se v této situaci podle § 14 odst. 4 a § 131 odst. 4 správního řádu z roku 2004, pak je takové obcházení zákonných ustanovení naprosto nepřijatelné, protože zpochybňuje právní kulturu rozhodování a vede k tomu, že úředníci územních samosprávných celků jsou zcela vydáni napospas jejich vedení. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

10. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se soud s žalobní námitkou týkající se podjatosti pracovníků rozhodujícího správního orgánu velmi dobře vypořádal a své rozhodnutí podrobně odůvodnil. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

II.

Předložení věci rozšířenému senátu

11. První senát, který má podle rozvrhu práce o této kasační stížnosti rozhodovat, dospěl při předběžné poradě k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru vysloveného dříve v rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 2 As 21/2004. Existence tohoto rozsudku, který řešil otázku podjatosti úředních osob ještě za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení by sama o sobě nebyla podle přesvědčení předkládajícího senátu důvodem pro postoupení věci rozšířenému senátu. Podstatné je ale to, že z uvedeného rozsudku vycházel a na něj navazoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 8 As 35/2007 - 92, který posuzoval shodnou otázku podjatosti úředních osob již za účinnosti správního řádu z roku 2004.

12. První senát při formulování svého názoru vycházel z teze, že smyslem právního institutu „vyloučení úřední osoby z rozhodování“ je zamezení podjatým osobám se bezprostředně podílet na výkonu státní správy; měl by platit princip, že nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci. Poukázal na zásady a principy, jimiž je vedeno posuzování nestrannosti soudce vyjádřené v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.

Dovozoval, že naprosto stejnými zásadami, jakými je ovládáno posuzování vyloučení soudců z rozhodování, musí být vedeno i posouzení případného vyloučení z rozhodování úředních osob, jež se účastní rozhodování věci ve správním řízení. Dospěl k závěru, že rozhodovala-li by úřední osoba věc, která se jí týká potud, že je v určitém stupni objektivní závislosti na účastníku řízení, pak musí nastoupit obdobný mechanismus jako při rozhodování soudů a věc musí být delegována k rozhodnutí jinému správnímu orgánu; tuto eventualitu ostatně upravuje ustanovení § 131 odst. 1 správního řádu z roku 2004.

13. Podle názoru prvního senátu neposoudil Městský soud v Praze právní otázku podjatosti úředních osob správně, neboť závislost na osobě, v jejíž věci úřední osoby rozhodovaly, způsobuje principiálně jejich vyloučení z rozhodování a nutnost postupu podle § 131 odst. 4 správního řádu z roku 2004. První senát tedy shledal důvod pro odklon od dosavadní judikatury a věc předložil rozšířenému senátu k zodpovězení otázky, zda lze pochybovat o nepodjatosti zaměstnanců orgánu územního samosprávného celku pro jejich poměr k věci v situaci, kdy rozhodují o věci v řízení, jehož účastníkem je tento územní samosprávný celek mající zájem na výsledku řízení.

III.

Posouzení věci rozšířeným senátem

14. Rozšířený senát zkoumal, zda je oprávněn předloženou otázku posoudit. Podle § 17 odst. 1 s. ř. s., dospěje-li senát Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, postoupí věc k rozhodnutí rozšířenému senátu.

15. Jak rozšířený senát již dříve vyslovil v usnesení ze dne 12. 6. 2007, č. j. 2 Afs 52/2006 - 86, publ. pod č. 1762/2009 Sb. NSS, jeho úkolem „je sjednocovat judikaturu Nejvyššího správního soudu a je dle § 17 odst. 1 s. ř. s. oprávněn rozhodovat tam, kde mu byla věc postoupena jeho senátem, který dospěl k závěru odlišnému od závěru dříve vysloveného. Postoupit rozšířenému senátu lze jak celou právní věc k rozhodnutí, tak i některou z jednotlivých sporných otázek. [...] Rozšířený senát však neřeší abstraktní právní otázky bez ukotvení ke skutkovým zjištěním posuzovaných případů.“

16. Z tohoto názoru je třeba vycházet i v dané věci, byť není skutkově zcela totožná. V projednávaném případě předkládající senát nesouhlasí s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu v názoru, který se týkal posuzování podjatosti úředních osob územních samosprávných celků rozhodujících ve věcech, v nichž je účastníkem tento územní samosprávný celek, a od této judikatury se hodlá odchýlit. Tato skutečnost zakládá zákonný důvod k předložení věci rozšířenému senátu, ovšem jen za situace, je-li první senát v řízení o kasační stížnosti oprávněn a povinen tuto otázku zkoumat.

17. V posuzované věci vymezil stěžovatel již v podaném odvolání tři okruhy otázek, jimiž se žalovaný správní orgán a Městský soud v Praze k jeho námitkám zabývaly, a to (1.) zkrácení práv opomenutého účastníka řízení, (2.) nicotnost rozhodnutí správních orgánů a (3.) podjatost úředníků rozhodujících ve věci, v nichž je účastníkem řízení územní samosprávný celek. V první kasační stížnosti však sporným učinil pouze jediný závěr soudu, a to otázku nicotnosti správních rozhodnutí. Námitku podjatosti úředníků územních samosprávných celků rozhodujících ve věci, v níž je účastníkem řízení tento územní samosprávný celek, vznesl poprvé až ve druhé kasační stížnosti.

18. Rozšířený senát tedy nejprve posuzoval přípustnost opakované kasační stížnosti z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

19. Zruší-li Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, zaváže jej současně podle § 110 odst. 3 s. ř. s. svým právním názorem pro další postup či rozhodnutí. Závazným právním názorem se podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozumí ve zrušujícím rozsudku vyjádřený závěr o aplikaci a interpretaci práva, jež bylo nebo mělo být užito v rozhodované věci a jímž se soud zabýval ke kasačním námitkám, nebo jímž se zabýval nad jejich rámeček v mezích ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.

20. Možnost účastníků řízení napadnout nové rozhodnutí krajského soudu je omezena ustanovením § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

21. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, zajišťuje toto ustanovení, aby se Nejvyšší správní soud nemusel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. Podrobit takovéto rozhodnutí novému přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti by postrádalo smysl, neboť ve svých důsledcích by v případě připuštění nového přezkumu mohly nastat toliko dvě možné situace. Buď by kasační soud setrval na svém původním názoru, takže by věcné projednání kasační stížnosti nemělo pro stěžovatele žádný význam, nebo by vyslovil právní názor jiný, takže by postupně rozličnými právními názory zcela rozvrátil právní jistotu a popřel princip předvídatelnosti soudních rozhodnutí.

22. Podle těchto zásad postupoval rozšířený senát v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS, v němž uvedl, že „*zruší-li Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. Změny původně vysloveného právního názoru se senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, nemůže domoci ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s.*“

23. Lze tedy konstatovat, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obecně vyjadřuje nepřipustnost kasačních stížností směřujících proti rozhodnutím soudu vydaným po předchozím zrušení jejich původních rozhodnutí Nejvyšším správním soudem. Tato zásada nepřipustnosti kasačních stížností je prolomena jen v případech, kdy je namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí.

24. Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámeček doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.

25. I tyto výjimky je nutno vnímat v kontextu citovaného ustanovení, tedy tak, že námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že – zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu – řešena být nemohla. Pokud by se ovšem mimo tyto výjimky připustil stav, že v opakovaných kasačních stížnostech účastníci mohou měnit jejich rozsah a důvody mimo rámec předchozího závazného právního názoru či pokynu, zákaz opakovaného projednání věci kasačním soudem by se tím popřel.

26. Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.

27. Podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. je kasační soud vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, přičemž nad jejich rámec posuzuje skutečnosti v těchto ustanoveních uvedené. Po stěžovateli lze spravedlivě požadovat, aby v souladu s principem *vigilantibus iura* a dispoziční zásadou uplatnil veškeré důvody, z nichž dovozuje nezákonnost rozhodnutí krajského soudu nebo vady řízení, které jeho vydání předcházely, již v první kasační stížnosti, pokud tak (mj. s ohledem na obsah řízení před krajským soudem a důvody jeho rozhodnutí) učinit může. Smyslem řízení o kasační stížnosti je nepochybně posoudit rozhodnutí ze všech hledisek uvedených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. pokud možno v jednom řízení, nikoliv je postupně přezkoumávat v závislosti na tom, který důvod stěžovatel uplatní v dalších kasačních stížnostech poté, co jeho předchozí námitce bylo vyhověno. Takové „řetězení“ kasačních stížností by odporovalo zásadě právní jistoty a principu předvídatelnosti rozhodování, a nebylo by korektní ani ve vztahu ke krajskému soudu, jehož rozsudek vydaný za nezměněných skutkových a právních poměrů by byl postupně zrušován na základě nových důvodů uplatňovaných v opakovaných kasačních stížnostech.

28. Není pochyb o tom, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. - jak bylo vyloženo shora citovanou judikaturou - brání Nejvyššímu správnímu soudu v tom, aby se v řízení o opakované kasační stížnosti za nezměněného skutkového a právního stavu vyjadřoval k námitkám, které ve svém dřívějším rozsudku označil za nedůvodné, neboť také tímto závěrem svého předchozího rozsudku v dané věci je vázán. Obdobně je třeba nahlížet na námitky, které účastník řízení ve své první kasační stížnosti neuplatnil, ačkoliv je uplatnit mohl. Nejvyšší správní soud o takových námitkách nerozhodoval, a jejich posouzení se proto nestalo součástí závazného právního názoru či pokynu. Účastník řízení totiž v druhé kasační stížnosti může napadnout jediné nesprávnou realizaci závazného právního názoru či pokynu a závěry z ní vyplývající, včetně nastolení otázek, které nemohly být předmětem první kasační stížnosti proto, že – typicky pro procesní vady – nebyly řešeny v první kasační stížnosti napadeném rozhodnutí krajského soudu.

29. Uvedené úvahy nejsou v rozporu se závěry, podle nichž nelze trvat na vysloveném závazném právním názoru při změně skutkového a právního stavu a při podstatné změně judikatury. Smyslem těchto úvah je závěr o tom, že vymezení rozsahu první kasační stížnosti předurčuje meze přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu i pro opakovanou kasační stížnost. Rezignuje-li stěžovatel na uplatnění všech důvodů, které podle jeho názoru svědčí o nesprávnosti právních názorů vyslovených krajským soudem, ač je uplatnit může, je legitimní, že z hlediska možnosti argumentace v dalším řízení ponese případné nepříznivé důsledky s tím spojené.

30. Lze tedy shrnout, že stěžovatel není oprávněn v opakované kasační stížnosti uplatňovat důvody, které mohl uplatnit v první kasační stížnosti a o nichž mohl (byl oprávněn i povinen)

rozhodnout kasační soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. již v prvním kasačním řízení. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit v první kasační stížnosti a o kterých námitkách mohl rozhodnout kasační soud již v prvním řízení, bude záviset na konkrétních okolnostech případu.

31. V nyní posuzované věci je situace taková, že první senát zrušil rozsudek Městského soudu v Praze za stavu, kdy za nepřezkoumatelnou považoval tu část odůvodnění rozsudku, která se vztahovala k otázce nicotnosti rozhodnutí správních orgánů. V závazném pokynu vyslovil, že se krajský soud bude v dalším řízení řádně zabývat opomenutým žalobním bodem. Ostatní části odůvodnění rozhodnutí nepřezkoumával, neboť námitka stěžovatele směřovala pouze k vyslovení nicotnosti rozhodnutí správních orgánů, a postup podle § 109 odst. 2 věty za středníkem ani podle § 109 odst. 3 věty za středníkem s. ř. s. nepoužil. Pokyn k tomu, aby se soud zabýval opomenutým žalobním bodem vztahujícím se k otázce nicotnosti správních rozhodnutí, je závazný jak pro Městský soud v Praze, tak i pro Nejvyšší správní soud. Za situace, kdy Městský soud v Praze rozhodoval za nezměněného skutkového a právního stavu a nedošlo ani k podstatné změně judikatury, mohl stěžovatel v opakované kasační stížnosti účinně namítnout pouze to, že se krajský soud neřídil závazným pokynem vysloveným ve zrušujícím rozsudku, a jeho rozhodnutí je tedy nadále nepřezkoumatelné, nebo se mohl dovolávat nesprávnosti právních závěrů vyslovených Městským soudem v Praze ve vztahu k posouzení nicotnosti rozhodnutí správních orgánů. Jiné právní závěry účinně napadnout nemohl, neboť žádné z nich nebyly předmětem předchozího posuzování Nejvyššího správního soudu, třebaže – s ohledem na přezkoumatelnost jejich vypořádání Městským soudem v Praze v jeho prvním rozhodnutí – součástí námitek první kasační stížnosti být mohly.

32. Stěžovatel však v opakované kasační stížnosti nenamítnul, že se Městský soud v Praze neřídil závazným právním názorem (pokynem), ale naopak s právními závěry učiněnými v odůvodnění napadeného rozsudku byl spokojen. Již sama tato skutečnost vylučuje, aby se Nejvyšší správní soud mohl znovu zabývat napadeným rozsudkem, tentokrát otázkou podjatosti úředníků územních samosprávních celků. V takovém případě nelze připustit opakovanou kasační stížnost, neboť je mimo rámec rozsahu a důvodů, o nichž Nejvyšší správní soud v předchozím řízení rozhodl.

33. Opačný přístup, tj. rozhodování o opakované kasační stížnosti, která míří mimo rozsah a důvody kasační stížnosti předchozí, a tím i mimo meze dřívějšího soudního přezkumu, by znamenal nerespektování zákonného zákazu vymezeného § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

IV. Shrnutí

34. Rozšířený senát shrnuje, že opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předchozí kasační stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná.

35. První senát rozhodl o postoupení věci rozšířenému senátu, aniž by měl pochybnosti o přípustnosti opakované kasační stížnosti stěžovatele. Rozšířený senát však posoudil kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Postupoval proto podle § 71 odst. 4 Jednacího řádu Nejvyššího správního soudu, podle něhož, jestliže byla rozšířenému senátu postoupena k rozhodnutí věc, v níž měl být odmítnut návrh nebo zastaveno řízení, aniž tyto otázky byly uvedeny postupujícím senátem jako sporné, rozhodne o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení rozšířený senát.

36. Rozšířený senát tedy postupoval podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a kasační stížnost jako nepřipustnou odmítl.

37. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl rozšířený senát tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda rozšířeného senátu